Nädal aega läks mööda. Külas läks jutt laiali, et Jaak Maretit omale ei olla saanud. Nõnda kui niisugustel lugudel ikka sünnib, parastasiwad ühed ja halatsesiwad teised.

Teisel pühapäewal tõmbas Mart oma kõigeparemad riided selga, wõttis pudeli marjawiina tasku ja läks Orule. Oru peremees oli just parajaste aias, mis õue kõrwal oli ja kus sees õunapuud ja muud wäga ilusaste õitsesiwad.

„Tere tere, Oru peremees," ütles Mart aeda astudes.

„Tere Jumal eme!" wastas Oru peremees.

„Noh, kuda käsi käib, auus naaber?" küsis Mart.

„Muidu käiks häästi küll," wastas Oru peremees, „kui mitte waheset pahu asju ei juhtuks. Külap oled kuulnud isegi juba, et Mäe Jaak minewal pühal minu tütrel Maretil kosjas käis. Maret ei wõtnud teda wasta, ja selle pärast teotab ja laimab mind ja mu last igal pool, aga kõige enam kõrtsis."

„Oh, ei ole wiga," lisas Mart juure, „ega sest palju tähele ei panda; iga üks teab ju misugune mees Mäe Jaak on."

„Jah, aga pahandust teeb niisugune asi ometi," ütles Oru peremees.

„Armas Oru peremees, ära pane pahaks," ütles Mart, „kui minul ka täna üks asi sinu juure ja palwelle tulla on. Ma ütlen üsna otsekohe wälja. Mull on himu naest wõtta. Tead ju isegi, armas Oru peremees, et ma küll teise sulane alles olen aga nii palju ma teenin, et oma naesega wõin läbi saada. Kas lubad oma Mareti minule?"

„No waata, jälle üks kasilane," ütles Oru peremees. „Nüüd tuleb neid ju õige sagedaste. Noh minul selle wasta midagi ei ole, kui Maret tahab: Mina olin ka teise sulane, kui naese wõtsin. Oli natuke raske, aga sain läbi küll. Ülem asi on, et inimene korralik ja töötegija on. Niisugune mees oled sina. Eks me küsi siis Mareti poolt otsust."

Ta läks tuppa ja tõi jällegi Mareti ühes emaga aeda.

„Noh, Maret," ütles isa, „minewal pühal